

Kazatel: Josef Hurta

Písně: 535, 558, 562, 667

Čtení: L 24, 13 – 35

Text: L 24, 30 – 31 *Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, vzdal díky, lámal a rozdával jim. Tu se jim otevřely oči a poznali ho; ale on zmizel jejich zrakům.*

Ježíš měl více učedníků než oněch dvanáct, z nichž se pak stali apoštolové. Dva takoví neznámí učedníci, z nichž jeden se jmenoval Kleofáš, šli ještě o Velikonocích z Jeruzaléma do vesnice jménem Emaus. Zažili všechno, co se o Velikonocích stalo s Ježíšem. Slyšeli i zprávy o prázdném hrobu. Dokonce se prý sami šli přesvědčit, že hrob je prázdný. Přesto odcházejí z Jeruzaléma pryč a jsou zklamaní. Doufali, že Ježíš je ten, kdo má vykoupit Izrael. Zažili ho jako proroka mocného slovem i skutkem před Bohem i přede vším lidem. Ale všechno je to pryč, protože Ježíš skončil na popravišti. Pro Kleofáše a jeho druha je to konec. A nic na tom nezmění ani nějaké zprávy o prázdném hrobu. Museli by Ježíše skutečně vidět, potkat se s ním, mluvit s ním, pak by možná uvěřili, že je živý. Ale teď jsou sami, Ježíš s nimi není, jen jakýsi pocestný se k nim přidružil, který ani neví, co se v těchto dnech v Jeruzalémě stalo. Ale chce od nich slyšet, o čem spolu rozmlouvají a chce slyšet jejich svědectví o tom, co o svátcích v Jeruzalémě prožili. A tak mu o tom všem vyprávějí, a hlavně o svém zklamání, které je vede k tomu, že už v Jeruzalémě nechtějí zůstat. Neznámý pocestný je však, zdá se, dost zběhlý ve znalosti Písma svatého. Protože to, co oni mu vyprávějí, on uvádí do souvislosti se starozákonními proroctvími a vlastně už od knih Mojžíšových přes celý Starý zákon až k prorokům jim vykládá části Písma, která se vztahují na Ježíše. A to je přesně to, co tito učedníci potřebovali slyšet. Potřeboval si uvědomit, že to, co zažili, nebyla náhodná souhra událostí, ale Boží jednání, Boží zásah v tomto světě. A to, co zažívají nyní s tímto neznámým poutníkem je vlastně stejné, jako to, co zažívali s Ježíšem, když naslouchali jeho kázáním. I teď úplně hltají každé jeho slovo a jde jim to až do srdce. A když se mají nakonec rozejít a nechat poutníka jít jeho cestou, začnou ho přemlouvat, aby s nimi zůstal. Myslím, že nejen proto, že už bylo k večeru, ale že jim prostě bylo s tímto neznámým člověkem dobře.

A pak se to stalo. Byla večere, a ten neznámý muž, když bylo po večeri, vzal chléb, vzdal díky, lámal jej a rozdával jim. A možná stejně tak vzal kalich, aby z něj pili. A jim to najednou bylo jasné. Stoluje s nimi Ježíš. Teprve v té chvíli jim to došlo, prozřeli a pochopili, že je mezi nimi Ježíš. A uvěřili, že je vzkříšený a živý, přestože ho už zase neviděli, protože zmizel jejich zrakům. Místo toho si uvědomili, jak jim celou dobu hořelo srdce, když s ním po cestě rozmlouvali, když mu sdělovali svou zkušenost a probírali s ním, co se píše v bibli. Nyní ho už ani nepotřebovali vidět, prostě věděli, že je živý. Nakonec vstali a vrátili se do Jeruzaléma k jedenácti učedníkům, kteří jim potvrdili, že mají podobnou zkušenost.

Milí přátelé, převyprávěli jsme si jeden z příběhů setkání se vzkříšeným Ježíšem. Skoro si říkám, že bychom v této souvislosti mohli dát k dobru i své vlastní příběhy, jak jsme my ve svém životě zakusili chvíle, kdy jsme poznali, že Ježíš je s námi. Takové příhody nemusí mít žádný nadpřirozený charakter, ačkoliv já si například vzpomínám na událost, kdy jsem se s kamarádem modlil ve dvojici v prázdném kostele, a zatímco jsme byli zabraní do modlitby, kdosi tam přišel. Ale když jsme se ohlédli, nespatriili jsme nikoho. Zkušenost, že Ježíš je se mnou, není samozřejmě nic nutně zázračného. Stačí se potkat na své cestě s druhými, rozjímat spolu nad bibli, prožít společenství večere Páně, kde zcela rozdílní lidé, kteří by se v běžném životě ani nijak zvlášť nekamarádili, tak najednou si podávají ruce, pijí z jednoho kalicha a při zpěvu se snaží k sobě ladit. A přitom mohou mít různé názory, dokonce různé pohledy na víru a rozdílné zkušenosti. Ne, nespojují nás stejné záliby a koníčky, neposloucháme stejnou muziku a politicky nejsme vždy na stejné lodi. Ale spojuje nás skutečnost, že jsme všichni stejní hříšníci, za které Ježíš položil svůj život, jeho tělo bylo jako chléb lámáno a jeho krev prolita jako víno, což si znovu a znovu uvědomuje při večeri Páně, a tak znovu a znovu zakoušíme Kristovu přítomnost mezi námi.

Příběh o dvou učednících, jdoucích do Emaus však nevypovídá jen o tom, že se s Ježíšem setkáváme v rozhovorech nad Písmem, u jeho stolu nebo prostě ve společenství. Ten příběh vyjadřuje také zkušenost, že každý jsme na své cestě s Kristem jinde a jinak daleko.

Někdo se v životě setkal s křesťanstvím jen v podobě cizího vyprávění, dokonce mohl i nahlédnout do církve, ale Krista tam nenašel a nesetkal se s ním. A zklamaně odtamtud odešel. Pro někoho je Ježíš neznámou, tajemnou postavou, s níž se postupně dostává do rozhovoru. A někdo na cestě životem může ujít kus cesty s průvodcem, který mu pomáhá odhalovat tajemství evangelia v bibli. A může se stát, když ho to chytí u srdce, že ho to už nepustí. A pozve Ježíše do svého domu, do svého života, zbožně řečeno otevře mu dveře svého srdce. A třeba teprve až když zakusí ve svém životě zvláštní Boží milost, až přijme Kristovu oběť, až okusí, že Ježíš skutečně dal svůj život za něj osobně, a zažije Kristovu lásku takřkajíc na vlastní kůži, pak pozná a uvěří, že Ježíš je skutečně živý. A vrací se zpátky mezi ostatní Ježíšovy vyznavače, kde s nimi může svou víru sdílet, přijímat posilu a povzbuzení nebo vydávat vlastní svědectví o svém setkání s živým Kristem.

Bratři a sestry, nevím, kde jste právě vy na té své cestě životem. Ale věřím, že Ježíš se k nám zná a je s námi i tehdy, když jsme zklamaní, když se cítíme osmělí, když Krista nepoznáváme, když jsme vůči evangeliu nechápaví anebo když už jsme na konci své cesty, když se nám zdá, že se krátí den a že už se v našem životě stmívá. Ale ať už Ježíše vnímáme nebo nevnímáme, ať už nám srdce hoří nebo je smutné, Ježíš jde s námi, je nám nablízku, nevnučuje se, ale když chceme, tak s námi rozhodně zůstává. A z toho se smíme radovat a touto vírou se smíme vzájemně povzbuzovat.

Modlitba: *Pane náš, děkujeme, že jsi s námi i když jsme skleslí, že jsi s námi, když se sejdeme dva neb tři ve tvém jménu, že jsi s námi, i když tě nevidíme, ale přitom prožíváme totéž, co všichni tvoji učedníci. To posiluje naši víru, kterou společně vyznáváme. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, prosíme za lidi kolem nás, kterým neumíme zprostředkovat víru, že jsi živ. Dej se jim poznat, aby zažili tu radost, že nejsou sami svoji. Kéž žijeme ve tvé přítomnosti, v obecnství církve, kde ty jsi jejím středem. Kéž tě potkáváme ve tvém slovu, které je každou neděli v církvi zvěstováno. Prosíme, aby každý, kdo zavítá na bohoslužby, prožil setkání s tebou, i když tě třeba hned nepozná. Kéž zakusíme, jaké to je, když člověk slyší tvá slova až mu z toho hoří srdce. Prosíme tě za všechny kazatele a zvěstovatele tvého evangelia, ať jejich zdroje nikdy nevyschnou a nevyprahnou, Používej si je jako své nástroje k oslovení, napomenutí i potěšení tvého lidu. Kéž dovedou zvěstovat tvé slovo v moci Ducha svatého, a nejen v rozumnosti lidské. Dej, ať můžeme vždy znovu zakoušet tvou přítomnost také kolem stolu Páně, v eucharistii, v našem společném díkůvzdání a chválách. Prosíme, uč nás vzájemné toleranci, respektu, úctě a pomoci. Kéž se ve víře navzájem svobodně sdílíme a podporujeme. Potěšuj, Pane, lidi sklíčené, úzkostné a zarmoucené. Dej ať víme, jak ke komu promluvit. Proměňuj si nás, ať tě na každý den dovedeme chválit, jak nám dává Duch. Amen.*